

Sygn. I C 738/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Urszula Minga-Głuszczyk
Protokolant:	Sylwia Zyśk

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2019 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko D. G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego D. G. na rzecz powódki A. L. kwotę 12.000,00 zł (dwanaście tysięcy złotych, 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2016r do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego D. G. na rzecz powódki A. L. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Z.

1. (...)

2.(...)

G., 09.07.2019r

Sygn. akt I C 738/18

UZASADNIENIE

Powódka A. L. (poprzednio K.) domagała się zasądzenia od pozwanego D. G. kwoty 12.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz obciążenia pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż zawarła związek małżeński z pozwanym w dniu 5 września 2009 r., w czasie trwania którego wspólnie z mężem zaciągnęła w Banku (...) S.A. kredyt hipoteczny z przeznaczeniem na zakup lokalu mieszkalnego, położonego w miejscowości K. przy ul. (...). Małżeństwo zostało rozwiązane wyrokiem rozwodowym z dnia 5 marca 2012 r., w związku z czym powódka wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania, które od tego czasu zajmował pozwany. Po rozwodzie pomiędzy stronami toczyło się postępowanie o podział majątku wspólnego,

w toku którego strony zawarły ugodę. Jednocześnie, zawarły porozumienie, w którym, w związku z przyznaniem pozwanemu w ramach ugody sądowej na wyłączną własność wspólnego mieszkania stron, pozwany zobowiązał się do podjęcia działań zmierzających do zwolnienia powódki z długu wobec Banku (...) S.A. z tytułu udzielonego kredytu. Pozwany zobowiązał się również do udzielania powódce – na każde jej żądanie – informacji o podjętych działaniach związanych z realizacją obowiązków wynikających z zawartego porozumienia. Nienależyte wykonanie bądź niewykonanie powyższych obowiązków obwarowane zostało karą umowną w kwocie 3.000,00 zł za każdy rozpoczęty miesiąc niewykonywania bądź nienależytego wykonywania tych obowiązków. Zdaniem powódki, pozwany nie wywiązywał się ze swoich obowiązków. Do czasu powzięcia wiedzy o toczącym się postępowaniu w sprawie o sygn. akt I C 406/16 pozwany udzielał powódce informacji, iż nie posiada zdolności kredytowej. Na mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku sygn. akt XVI Ca 861/16, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku pozwany został zobowiązany do zapłaty kary umownej w łącznej kwocie 6.000 zł za okres 12 czerwca 2014 r. do 12 grudnia 2014 r. płatnej w wysokości 1.000 zł miesięcznie. Wobec niezrealizowania przez pozwanego obowiązków za okres późniejszy niż objęty postępowaniem I C 406/15, powódka obciążyła pozwanego karą umowną w wysokości 66.000 zł za późniejszy okres, której termin płatności upłynął w dniu 27 grudnia 2016 r. Powódka dochodzi zapłaty części przysługującej jej kary umownej w łącznej wysokości 12.000 zł za okres 12 miesięcy, począwszy od 13 grudnia 2014 r. w wysokości 1.000 zł miesięcznie.

Nakazem zapłaty z dnia 7 lutego 2018 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 41/18, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa na koszt powódki.

W uzasadnieniu wskazał, że pismem z dnia 22 listopada 2016 r. złożył powódce oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu w dniu 27 listopada 2013 r. w zakresie w jakim zobowiązał się do podjęcia wszelkich niezbędnych działań zmierzających do zwolnienia powódki z długu wobec Banku (...) S.A w W. z tytułu kredytu (§ 1 ust. 2 porozumienia). Argumentował, iż w chwili podpisywania umowy działał w mylnym przekonaniu co do faktycznej możliwości zrealizowania obowiązku, poprzez uzyskanie zaświadczenia z banków o braku możliwości uzyskania zaświadczenia o odmowie udzielenia kredytu na spłatę zobowiązań powódki lub faktu możliwości uzyskania zaświadczenia o braku możliwości przejęcie jej kredytu. Nadto w ocenie pozwanego zakres żądania strony powodowej tj. przedstawienia wszelkich dokumentów za wyjątkiem dokumentów księgowych prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej związane z opisanymi działaniami, w szczególności wydane przez banki decyzje powoduje, że niemożliwe jest spełnienie wszelkich żądań powódki. Według pozwanego został on wprowadzony w błąd przez stronę powodową, która zapewniała go, że takie decyzje są wydawane przez Bank (...) S.A. i inne banki, podczas, gdy jedyną możliwością sprostania temu zadaniu było uzyskanie oświadczeń od firm pośredniczących w uzyskaniu kredytów. Banki bowiem odmawiają procedowania wniosku w momencie uzyskania informacji o braku zdolności kredytowej i nie wystawiają zaświadczeń. Ponadto podniósł zarzut nieważności zapisu dotyczącego kary umownej jako sprzecznej z prawem i zasadami współżycia społecznego. Zdaniem pozwanego, wykonywał on swoje obowiązki zgodnie z umową, próbując uzyskać kredyt refinansujący w (...) S.A., a także składając wnioski o przyjęcie kredytu do samodzielnej spłaty w Banku (...) S.A. i w obu przypadkach spotykając się z decyzją odmowną, a następnie powtarzając te czynności cyklicznie w okresach nie dłuższych niż sześciomiesięczne. Wskazał ponadto, że powódka nie poniosła żadnej szkody w ewentualnym niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu umowy, co uzasadnia zmniejszenia kary umownej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony były małżeństwem. W tym czasie zaciągnęły wspólnie kredyt hipoteczny na zakup lokalu mieszkalnego położonego w miejscowości K. przy ul. (...). Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 5 marca 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II C 2627/11 związek małżeński A. K. (1) (obecnie L.) i D. G. został rozwiązany przez rozwód z winy obu stron.

/okoliczności bezsporne, nadto: odpis wyroku, k.10-10v/

Po rozwiązaniu małżeństwa stron toczyła się pomiędzy nimi, przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku, sprawa o podział majątku wspólnego, sygn. akt XII Ns 1690/12. Dnia 27 listopada 2013 r. strony zawarły ugodę sądową, na podstawie której D. G. został przyznany, na wyłączną własność, między innymi, stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny numer (...), położony w K. przy ul. (...). Podział majątku nastąpił bez obowiązku spłat i dopłat tytułem wyrównania udziałów w majątku wspólnym.

/dowód: wyciąg z protokołu, k.13v-15; postanowienie, k.13; pismo uczestnika, k.16-17v, /

Zawarcie ugody poprzedzone zostało porozumieniem stron ustalającym sposób podziału majątku. Zgodnie z porozumieniem, D. G. zobowiązał się do podjęcia w dobrej wierze wszelkich niezbędnych działań zmierzających do zwolnienia A. K. (1) z długu wobec Bank (...) S.A. w W. z tytułu kredytu (§1 ust. 2). W tym celu zobowiązał się, w terminie do dnia 28 lutego 2014 r., złożyć w Banku (...) S.A. w W. wniosek o przejęcie kredytu do samodzielnej spłaty. Ponadto, zobowiązał się, w tym samym terminie, złożyć w co najmniej jednym innym banku wniosek o przyznanie kredytu refinansowego z przeznaczeniem na spłatę kredytu. Opisane wnioski miały być przygotowane przez pozwanego w dobrej wierze, być kompletne i należycie udokumentowane, w sposób pozwalający na przeprowadzenie przez banki analizy zdolności kredytowej pozwanego i wydanie decyzji w przedmiocie złożonych wniosków. W przypadku wydania przez banki decyzji negatywnych albo wydania decyzji zawierającej ofertę udzielenia kredytu na warunkach, które czyniły by ją obiektywnie nieopłacalną, D. G. zobowiązał się do ponawiania wniosków w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wydania negatywnej decyzji. Pozwany zobowiązał się również niezwłocznie informować A. G., na każde jej żądanie, o podjętych przez siebie działaniach, związanych z realizacją opisanych powyżej obowiązków oraz przedstawiać powódce wszelkie żądane przez nią dokumenty, za wyjątkiem dokumentów księgowych prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, związane z podejmowanymi przez pozwanego działaniami, w szczególności wydane przez bank decyzje (§1 ust.3).

Strony ustaliły, iż w przypadku niewykonania bądź nienależytego wykonania któregokolwiek z obowiązków określonych w ust. 3, w tym opóźnienia w ich wykonaniu, D. G. zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz powódki kary umownej w kwocie 3.000,00 zł za każdy rozpoczęty miesiąc niewykonania bądź nienależytego wykonania tych obowiązków.

/dowód: wyciąg z protokołu, k.13v-15; postanowienie, k.13; pismo uczestnika, k.16-17v, zeznania powódki A. L., k. 177-179 /

Pozwany, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...), uzyskał kredyt odnawialny w (...) Bank S.A w W. na kwotę 150.000 zł. Kredyt został zabezpieczony na kwotę 255.000 zł hipoteką na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny położony w miejscowości K. przy ul. (...). Wniosek o wpis został złożony w dniu 29 września 2014 r.

/dowód: odpis KW nr (...) –k. 208-209, wniosek o wpisu w księdze wieczystej –k. 210-213, zaświadczenie Banku – k. 214/

Pozwany w okresie od 12 maja 2014 r. do 6 czerwca 2016 r. zwracał się do Banku (...) S.A. z wnioskami o zmianę warunków kredytu nr (...) /2010 r. z dnia 4 maja 2010 r.:

- w dniu 12 maja 2014 r., który z uwagi na nieuzupełnienie braków w terminie został anulowany przez system z powodu długoterminowego okresu bezprocesowego,

- w dniu 11 grudnia 2015 r., wniosek ze względu na brak niezbędnych informacji i wymaganych dokumentów nie został rozpatrzony pozytywnie,

- w dniu 28 lutego 2016 r. wniosek ten również ze względu na brak niezbędnych informacji i wymaganych dokumentów nie został rozpatrzony pozytywnie.

Pozwany składał wnioski o przejęcie kredytu w Banku (...) S.A. do samodzielnej spłaty (27 luty 2014 r., 21 kwietnia 2014 r.), o udzielenie kredytu refinansującego w (...) Sp. z o.o. o (21 sierpnia 2014r., 20 lutego 2015 r., 21 sierpnia 2015 r., 30 listopada 2015 r.). Każdorazowo bank stwierdzał brak możliwości przyjęcia wniosku o kredyt ze względu na brak jego należytego udokumentowania.

/dowód: pismo z Banku (...) S.A. – k. 18, 85, 86, k. 143 - akt 406/16, zaświadczenia konsultanta (...) Sp. z o.o. o –k. 87-90, zeznania pozwanego D. G., k.179-191, zeznania świadka B. D. –k. 123-124, zeznania świadka W. G. –k. 124-125, zeznania świadka A. Z. –k. 125-126/

Powódka domagała się od pozwanego informacji i dokumentów dotyczących realizacji obowiązków nałożonych na D. G. porozumieniem z dnia 27 listopada 2013r. w pismach z 2 grudnia 2014r., 19 stycznia 2015 r. Pisma te zostały doręczone do rąk siostry pozwanego – M. G..

/dowód: pisma wraz z zpo – k. 20-22/

Pozwany nie wywiązał się z obowiązku informacyjnego wobec powódki, wobec czego pismem z 12 marca 2015 r., powódka oświadczyła pozwanemu, że obciąża go karą umowną w kwocie 18.000,00 zł ze względu na niewywiązywanie się z warunków zawartego porozumienia. Przesyłka została odebrana przez aktualną partnerkę pozwanego A. K. (2).

/dowód: pismo wraz z zpo – k. 23-25/

Następnie powódka pismem z dnia 16 czerwca 2015 r. wezwała pozwanego do przedstawienia informacji i dokumentów dotyczących realizacji obowiązków nałożonych na D. G. porozumieniem z dnia 27 listopada 2013r., w terminie 7 dni, pod rygorem obciążenia karą umowną w wysokości 3.000 zł.

/dowód: pismo wraz z zpo – k. 26/

Pismem z dnia 22 listopada 2016 r. złożył powódce oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu w dniu 27 listopada 2013 r. w zakresie w jakim zobowiązał się do podjęcia wszelkich niezbędnych działań zmierzających do zwolnienia powódki z długu wobec Banku (...) S.A w W. z tytułu kredytu (§ 1 ust. 2 porozumienia).

/dowód: wydruk z poczty elektronicznej – k. 81-82/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne.

Ustaień w zakresie stanu faktycznego sprawy Sąd dokonał w oparciu o zaofiarowane przez strony dowody z dokumentów i kopii dokumentów, w tym korespondencji stron, zaświadczeń z banku (...), (...) Sp.z o.o. Nadto Sąd oparł swe ustalenia o wniosek o wpis hipoteki na rzecz (...) Bank S.A. w W., jak również w oparciu o dokument urzędowy w postaci odpisu KW (...).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania zawnioskowanych świadków B. D., W. G., A. Z. uznając je za spójne i logiczne, znajdujące potwierdzenie w dokumentacji bankowej. Świadczenie opisał procedury ubiegania się o kredyt bankowy, zasady odmowy przyjęcia wniosku o przejęcie zobowiązania kredytowego z uwagi na brak zdolności kredytowej oraz odmowy procedowania wniosku o kredyt refinansujący.

Sąd uwzględnił zeznania złożone przez strony w takim zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, mając na uwadze, iż strony są zainteresowane wynikiem sprawy. Pozwanemu Sąd nie dał wiary co do braku środków na przejęcie kredytu zaciągniętego przez strony postępowania. Jak wynika z zeznań pozwanego zabezpieczył on hipoteką kredyt zaciągnięty w 2012/2013 r. w (...) Bank S.A. Przy czym na co zwrócił uwagę - w chwili zawierania porozumienia zabezpieczenie nie było jeszcze ustanowione.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka A. K. (2) z uwagi na cofnięcie wniosku w powyższym zakresie na rozprawie w dniu 7 września 2018 r.

Zgodnie z zawartym między stronami porozumieniem, D. G. zobowiązał się do podjęcia w dobrej wierze wszelkich niezbędnych działań zmierzających do zwolnienia powódki z długu wobec Bank (...) S.A. w W. z tytułu kredytu (1 ust. 2).

W tym celu zobowiązał się w terminie do dnia 28 lutego 2014 r. złożyć w Banku (...) S.A. w W. wniosek o przejęcie kredytu do samodzielnej spłaty. Ponadto zobowiązał się w tym samym terminie złożyć w co najmniej jednym banku wniosek o przyznanie kredytu refinansowego z przeznaczeniem na spłatę kredytu. Opisane wnioski miały być przygotowane przez pozwanego w dobrej wierze, kompletne i należycie udokumentowane, w sposób pozwalający na sprawdzenie przez banki analizy zdolności kredytowej pozwanego i wydanie decyzji w przedmiocie złożonych wniosków. W przypadku wydania przez banki decyzji negatywnych albo wydania decyzji zawierającej ofertę udzielenia kredytu na warunkach, które czyniłyby ją obiektywnie nieopłacalną, D. G. zobowiązał się do ponawiania wniosków w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od wydania negatywnej decyzji. Pozwany zobowiązał się również niezwłocznie informować A. G., na każde jej żądanie, o podjętych przez siebie działaniach, związanych z realizacją opisanych powyżej obowiązków oraz przedstawiać powódce wszelkie żądane przez nią dokumenty, za wyjątkiem (dokumentów księgowych prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, związane z podejmowanymi przez pozwanego działaniami, w szczególności wydane przez bank decyzje (§1 ust 3).

Strony ustaliły, iż w przypadku niewykonania bądź nienależytego wykonania któregokolwiek z obowiązków określonych w ust. 3, w tym opóźnienia w ich dokonaniu, D. G. zobowiązany będzie do zapłaty na rzecz powódki kary mownej w kwocie 3 000,00 zł za każdy rozpoczęty miesiąc niewykonania bądź nienależytego wykonania tych obowiązków.

Pozwany składał wnioski o przejęcie kredytu, w tym u świadka A. Z., niemniej nigdy wnioski te, jako kompletne nie zostały przesłane do banku, który mógłby się do nich merytorycznie ustosunkować. Zatem niezasadne są twierdzenia pozwanego, iż każdorazowo bank stwierdzał brak możliwości przyjęcia wniosku o kredyt refinansowy na spłatę i przejęcie kredytu w Banku (...) S.A., a także brak możliwości złożenia wniosku o przejęcie kredytu w Banku (...) S.A. ze względu na brak zdolności kredytowej.

To A. Z. początkowo jako doradca kredytowy Banku (...), potem jako pracownik firmy (...) Sp. z o.o. poinformował pozwanego, że nie ma on zdolności kredytowej. Z zaświadczeń podpisanych przez A. Z. nie wynika, by wnioski były przez pozwanego składane do banku a jedynie, że doradca sam oceniał zdolność kredytową pozwanego. Natomiast porozumienie łączące strony wyraźnie wskazywało na obowiązek złożenia kompletnego i należycie udokumentowanego wniosku w Banku, a w sytuacji, gdyby Bank odmówił udzielenia kredytu, bądź zwolnienia powódki z już obowiązującego kredytu, pozwany miałby sześć miesięcy na ponowne złożenie. Porozumienie zawarte przez strony wskazuje precyzyjnie na określone obowiązki pozwanego. Sąd daje wiarę, że A. Z. sprawdzał możliwości wzięcia kredytu przez pozwanego w innych bankach, ale pozwany nie wywiązał się ze składania wniosku do Banku (...) o odłączenie powódki od kredytu. Z treści pisma z Banku (...) S.A. datowanego 6 czerwca 2016r. wynika, iż D. G. w okresie od 12 maja 2014r. do daty wystawienia pisma trzykrotnie zwracał się do banku w wnioskami o zmianę warunków kredytu, w tym w okresie objętym roszczeniem powódki (od 13 grudnia 2014 r.) - ani razu. W dniu 12 maja 2014r. złożył wniosek, którego nie uzupełnił w wymaganym terminie i który w związku z powyższym został anulowany w dniu 12 czerwca 2014r. W związku z powyższym, zgodnie z porozumieniem, pozwany winien niezwłocznie złożyć następny wniosek, który tym razem winien być kompletny, tak, by bank mógł ocenić zasadność tego wniosku i podjąć decyzję. Termin sześciomiesięczny, o którym mowa w porozumieniu dotyczył sytuacji, gdy po rozpatrzeniu kompletnego wniosku bank podjęłaby decyzję odmowną. Tutaj taka sytuacja nie miała miejsca, z uwagi na zaniechanie pozwanego. Następny wniosek został złożony dopiero 11 grudnia 2015r. i również jako niekompletny, nie został przez bank przyjęty do rozpoznania.

Istotne w sprawie pozostawało, iż pozwany na mocy porozumienia obowiązany był złożyć wniosek o przejęcie kredytu (§ 1 ust. 3), natomiast w dniu 29 września 2014 r. złożył wniosek o wpis na drugim miejscu do IV działu księgi wieczystej hipoteki na rzecz (...) Bank S.A., celem zabezpieczenia udzielonego mu kredytu, działając tym samym na szkodę powódki. Zamiast bowiem dokonać czynności w celu przejęcia kredytu, czy to w Banku (...), czy innym banku, obciążył nieruchomości, powodując brak możliwości zbycia nieruchomości i spłaty kredytu stron, na co sam wskazywał w swych zeznaniach.

W niniejszej sprawie tak naprawdę nie miało znaczenia, czy pozwany miał zdolność kredytową, ale czy wywiązał się z porozumienia i składał w odpowiednich terminach wnioski. Z porozumienia bowiem nie wynikały kary umowne za brak zdolności kredytowej pozwanego, a za brak składania kompletnych wniosków w terminie.

Z tego względu Sąd uznał, iż pozwany nie wywiązał się z wiążącego go porozumienia.

Odnosząc się do oświadczenia pozwanego z dnia 22 listopada 2016 r. o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia z dnia 27 listopada 2013r. wskazać należy, iż nie zasługuje ono na uwzględnienie. Pozwany nie zachował terminu do złożenia oświadczenia.

Zgodnie z art. 88 § 1 i 2 k.c. uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa: w razie błędu - z upływem roku od jego wykrycia, a w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał.

Wbrew twierdzeniom pozwanego termin do złożenia przedmiotowego oświadczenia rozpoczął bieg nie w dacie złożenia pozwu w sprawie I C 406/16, kiedy to rzekomo powziął informacje o braku możliwości wypełnienia porozumienia, ale znacznie wcześniej. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy w momencie składania pierwszych wniosków kredytowych nie spełniał warunków żądanych przez bank. Posiadał wiedzę, że obciążając nieruchomości kolejną hipoteką nie wypełni warunków porozumienia.

Zgodnie z treścią art.483 §1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy. Do przedmiotowo istotnych elementów zastrzeżenia kary umownej zalicza się więc przede wszystkim określenie zobowiązania lub pojedynczego obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie rodzi obowiązek zapłaty kary umownej (por. wyrok SN z 17 grudnia 2008 r., I CSK 240/08, LEX nr 484667). Co istotne, wierzyciel - dochodząc zapłaty kary umownej w oparciu o przepis art.484 kc - nie musi udowodnić ani faktu wystąpienia szkody, ani jej wysokości. Dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi jednak wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Warto zaznaczyć w tym miejscu, że wbrew stanowisku pozwanego zobowiązanie pozwanego miało charakter niepieniężny, zatem zastrzeżenie kary umownej było ważne i skuteczne.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanego wyrażonego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że porozumienie jest niezgodne z prawem, zasadami współzycia społecznego. Powódka na skutek zawarcia porozumienia z pozwanym przystąpiła na wyzbycie się własności nieruchomości bez żadnych spłat ze strony byłego męża. Zdaniem Sądu, porozumienie oceniane przez pryzmat treści ugody, jest znacznie korzystniejsze dla pozwanego niż dla powódki. Spełnienie obowiązków obwarowanych karą umowną nie jest dla pozwanego uciążliwe. Należy mieć na względzie, że omawiane postanowienia porozumienia obligują pozwanego wyłącznie do starannego działania, nie zaś do osiągnięcia rezultatu w postaci „odłączenia” powódki od kredytu.

Uznając, że przez okres 12 miesięcy, którego dotyczy żądanie, pozwany nie wywiązywał się z obowiązku złożenia do Banku (...) kompletnego wniosku o zwolnienie powódki z kredytu, za ten okres należy się stronie powodowej kara umowna w wysokości 12.000 zł (12 x 1.000 zł).

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnosił o zmniejszenie kary umownej z uwagi na fakt, że kara jest rażąco wygórowana.

Zgodnie z art. 484 § 2 k.c. jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej, to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

W świetle kodeksu cywilnego sąd jest zawsze uprawniony do miarkowania kary umownej, a strony nie mogą wyłączyć w umowie możliwości zmniejszenia kary umownej w drodze jej miarkowania. Przesłankami miarkowania są wykonanie zobowiązania przez dłużnika w znacznej części oraz rażące wygórowanie kary umownej. Obie przesłanki miarkowania są równorzędne i rozłączne.

Pierwszym z kryteriów stwierdzenia rażącego wygórowania kary umownej jest uwzględnianie jej stosunku do szkody powstałej po stronie wierzyciela wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Szkodę tę należy rozumieć szeroko, jako całość uszczerbków majątkowych i niemajątkowych poniesionych przez wierzyciela.

Jak wskazywano w doktrynie międzywojennej, przy przesłance miarkowania, jaką jest rażące wygórowanie, uwzględniać trzeba więc nie tylko szkodę majątkową, ale także szkody niemajątkowe, w tym te, które z natury swojej są nieuchwytnie, np. przykrości lub kłopoty wierzyciela wynikłe z niewykonania zobowiązania (por. Korzonek, Rosenblüth, Komentarz KZ, t. I, 1936, s. 175). Badanie "rażącego wygórowania" wielokrotnie będzie musiało w takich sytuacjach zmierzać do stwierdzenia tego, na ile wierzyciel z dłużnikiem, w momencie zastrzegania kary umownej, właściwie (obiektywnie) określili rozmiar niemajątkowych uszczerbków wierzyciela, jakie może on ponieść w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Wysokość kary umownej może być więc w dużej mierze uzależniona od subiektywnego interesu, który wierzyciel miał w wykonaniu zobowiązania, na którego jednak kompensację w danej wysokości zgodziła się, zawierając umowę, druga jej strona.

Zdaniem Sądu zastrzeżona kara umowna nie jest jednak rażąco wygórowana. Powódka dokonała miarkowania kary umownej z kwoty 3.000 zł do 1.000 zł miesięcznie za okres 12 miesięcy. Sąd mając na uwadze, iż w momencie podpisywania porozumienia rata kredytu wynosiła 1.100 zł -1.200zł, uznał, że kara umowna w wysokości 1.000 zł jest adekwatna i w tej wysokości będzie spełniać swoją motywującą wobec pozwanego rolę.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art.483 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12.000 zł.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, uznając, iż w tej dacie pozwany pozostawał w zwłoce względem powódki.

O kosztach procesu orzeczono w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. mając na uwadze odpowiedzialność za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, zatem ciążył na nim obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną. Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w kwocie 3.600 zł wynikającej z obowiązujących stawek określonych rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1800) oraz opłata skarbową w kwocie 17zł oraz opłata od pozwu w wysokości 600 zł.